

Χαρές μεγάλες. Συμφωνία στον ορίζοντα και Μένουμε Ευρώπη. Βέβαια οι νικητές στο παιχνίδι αυτό της επιβίωσης, είναι αυτοί που είτε μείνουμε Ευρώπη είτε την αποχαιρετίσουμε, ελάχιστα τους ενδιαφέρει.

Και ηττημένοι είναι πάλι εκείνοι που είτε Μένουμε Ευρώπη είτε την χαιρετήσουμε, η ζωή τους θα εξακολουθήσει να μετρά τους ρόγχους τους, αφού ανάσες έχει πάψει να παίρνει εδώ και πολύ καιρό.

Ηττημένοι ως το μεδούλι, ως την ύστατη ελπίδα. Και οι μπράβοι του νικητή να απαιτούν και την τελευταία σταγόνα αίμα, αφού δεν επιτρέπουν την ελάχιστη αιμορραγία από τους «εν τω πλούτῳ» αδελφούς τους. Έχει δίκιο ο μπράβος του ΔΝΤ να απαιτεί το ποσό που θα εισφέρουν σε φορολογία οι μεγάλες επιχειρήσεις να το εισφέρει ο υπάλληλος και ο συνταξιούχος αντί αυτών.

Ο νικητής τα παίρνει όλα και ο χαμένος τα δίνει όλα. Μήπως δεν το ζούμε το έργο εδώ και 5 (και πλέον) χρόνια;

Και θα το πληρώσει ο συνταξιούχος, ο υπάλληλος και ο μικροεπαγγελματίας γιατί πρέπει να Μένει Ευρώπη, πάση θυσία. Πρέπει να έχει ονομαστικά το ευρώ σαν νόμισμα έστω και αν έχει ξεχάσει και το πώς είναι αυτό το νόμισμα που πρέπει πάση θυσία να το «έχει». Και μία άτολμη κυβέρνηση, στον ύστατο αποχαιρετισμό προς τον λαό που θέλει ευρώ πάση θυσία, θα το προσφέρει στον μπράβο. Γιατί ο μπράβος δεν ξέρει, δε σκέφτεται, δε νιώθει. Εκτελεί τις διαταγές των αφεντικών του. Όπως και ο κρατικός μπράβος έτσι και ο οικονομικός μπράβος. Και είναι τουλάχιστον αποκρουστικό να δίνεις χαμόγελα στους μπράβους και τα τσιράκια τους οι οποίοι θαυμάζουν την «υπευθυνότητα» σου όταν κλίνεις την κεφαλή ενώπιον τους.

Το χρέος. Το νέο μόντο που αντικατέστησε την κατάργηση μνημονίων και την έξοδο από το ευρώ. Η μείωση του (και όχι η διαγραφή του) έχει αντικαταστήσει τη «δόση» που έστεκε ως δόλωμα πάνω στο αγκίστρι που πρόθυμα αρπάζαμε μέχρι τον Ιανουάριο. Τώρα μας άλλαξαν δόλωμα βλέποντας πως ψαρεύουν στην ίδια γούρνα πολύ καιρό και τα ψάρια έμαθαν το παλιό δόλωμα. Το μικρό σκουληκάκι αντικαταστάθηκε με ένα μεγαλοπρεπέστατο και πολύχρωμο «φαραώ». Οι μπράβοι εκτελούν και τα αφεντικά ψαρεύουν. Και νιώθουν πολύ σίγουροι πως και αυτή τη φορά το καλάθι τους θα γεμίσει με ψάρια ισχνά αλλά καλά είναι κι αυτά, αφού μπορούν να γίνουν δόλωμα για τα μεγαλύτερα.

Συμφωνία κυρίων

Η ζωή δεν είναι πια ζωή. Είναι ευρώ ή ανταλλάσσεται εύκολα με ένα ευρώ αφού πια έχουν την ίδια αξία, Γιατί έτσι πρέπει να είναι. Να μείνουμε στην Ευρώπη που ταπεινώθηκε ως έννοια, που έφτασε να είναι ισοδύναμη με το να μείνουμε στην ευρωζώνη. Η Ευρώπη του πολιτισμού και του Διαφωτισμού, ανταλλάσσεται έναντι ευρώ. Το ίδιο και η ζωή. Πρέπει να μείνουμε Ευρώπη και ας μείνει ούτε ένας ζωντανός. Έστω και νεκρός θα είσαι Ευρωπαίος νεκρός.

Η ανάπτυξη. Το άλλο φαγωμένο από καιρό δόλωμα που στέκει σαν φάντασμα, που βγαίνει τα βράδια στα τηλεοπτικά δελτία, μέσα στο γαλάζιο σκοτάδι τους. Η απόφαση που είχε ληφθεί εδώ και μία εικοσαετία, πως η ανάπτυξη είναι όρος που αφορά τον επενδυμένο σε χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο πλούτο και δεν αφορά ούτε την εργασία ούτε τους εργαζόμενους (αν υπάρχουν πια), δεν έχει φτάσει ακόμα στα αφτιά όσων θέλουν να μείνουν στην Ευρώπη Σκιάχτρο του εαυτού της, η Ευρώπη των πολέμων και του πολιτισμού. Το πλαίσιο έχει καθοριστεί και δεν επιτρέπει παρεκκλίσεις. Ανάπτυξη για τις τράπεζες και τους τραπεζίτες. Μόνο αυτούς και τελείωσε. Οι υπόλοιποι μπορούν να φύγουν για όπου αλλού θέλουν. Μόνο εδώ μη κάθονται και καθυστερούν την πορεία της χώρας (μιας χώρας χωρίς

πια κατοίκους) προς την άβυσσο πρόοδο. Προοδευτικό σκοτάδι που βαραίνει προοδευτικά ταχέως.

Το χαμόγελο πάγωσε όπως και η ελπίδα που ερχόταν και της έσκασε το λάστιχο.

Χωρίς ελπίδα μπορεί να είναι και καλύτερα.

Πηγή: [jungle-report](#)